

bejde, han for nogen Tid siden havde talt om. Et Motiv fra Fælledeerne. Det var med Billeder af den Art, at han i sin Ungdom havde vakt saa store Forhaabninger i Kunstnerverdenen. Netop derfor mindede hun ham om det.

Han viste megen Ulyst til at svare hende.

»Fælledeerne?« vrængede han. »Der græsser jo nu Karl May og Konsorter . . . Hvorfra veed De forresten, at det var mig, der fra først af opdagede dem?«

»Jeg har jo fortalt Dem, at jeg i Sommer lærte en Del af Deres Kolleger at kende paa Skagen. De ønskede allesammen, at De vilde vende tilbage til Friluftsmaleriet. De talte i høje Toner om Deres Billeder fra den Tid.«

Hun stoppede op, forskrækket ved at se Forandringen i hans Ansigt.

»Jeg er Dem naturligvis dybt taknemlig, allerkæreste Frøken, fordi De ogsaa tager Dem saa interesseret af min kunstneriske Forbedring. Jeg tror dog, jeg bør fraraade Dem at hente Deres velmente Raad hos mine Misundere.«

Han sagde det med sit sædvanlige, ironiske Narresmil. Men hans Ansigt var blevet graat, Blikket næsten ondt.

Jytte havde længe anet, at han hemmeligt led under sine Kunstbrødres Ringeagt; men {dette Udbruds skæ-